

DRUGA POPOTNA MALHA

SPODNJA SAVINJSKA DOLINA

DO PEKLA IN NAZAJ

Tisti torek, 25. novembra, ko je bila napovedana druga Popotna malha, se je nebo zarotilo proti nam, študentom U3, saj so se oblaki spustili nizko in neprestano zalivali že dolgo ne več žejno zemljo, nad katero so se dvigale še goste meglene koprene. A vse to nam dobre volje in želje po novih spoznanjih in zanimivostih ni vzelo ...

Popeljali smo se po cesti ob Temenici proti njenemu izviru pod gradom Bogenšperk in se po mnogih ovinkih povzpeli do prvega postanka na zelo znanih Trojanah (v rimskih časih imenovanih Atrans, na nadmorski višini 561 m).

Pot smo nadaljevali proti Braslovčam v Savinjski dolini, kjer se nad Žovneškim umetnim jezerom dvigujejo strma pobočja, na vrhu pa »kraljuje« grad Žovnek (nadmorska višina 409 m), znan tudi kot prvo prebivališče grofov Celjskih. Peš smo se ob šumenju deročega potočka povzpeli do obzidja, kjer nas je že pričakovala prijazna vodnica in nas popeljala v svet davnih zgodb in zanimivosti, ki so oživele ob njenem pripovedovanju.

Grad (pravzaprav ruševine le-tega) je bil dolga desetletja skrit očem, preraščen z gostim robidovjem. Le entuziazmu gospoda Francija Kralja, zgodovinarja, gre zahvala, da je s skupino ljubiteljev začel leta 1993 obujati grajske ruševine. Obnavljanje traja do danšnjih dni pod okriljem Kulturnozgodovinskega društva Žovnek in Občine Braslovče. Prizadevni člani in prostovoljci se zbirajo ob nedeljah in nadaljujejo z delom, ki ga jim še ne bo prav kmalu zmanjkalo ...

Grad Žovnek je eden izmed najstarejših slovenskih gradov, saj naj bi bil zgrajen že okoli leta 1130 in postal dom Žovneških gospodov. Z njimi se začne najpomembnejša plemiška rodbina Celjskih grofov z matično posestjo na Slovenskem. Močno so zazanmovali tako gospodarski kot politični razvoj Evrope v srednjem veku. Mogočne kamnite stene pa hranijo tudi skrivnostno in nesrečno ljubezensko zgodbo Veronike Deseniške in Friderika II. Celjskega. Zelo lepo obnovljen je stolp, v katerem se je v zgornjem nadstropju možno tudi poročiti. Svatje se zberejo okoli belo pogrnjene okrogle mize. Prav v tem stolpu naj bi žaloval Friderik za ljubljeno ženo Veroniko in tam umrl leta 1454.

Pred gradom Žovnek

V stolpu ob okrogli mizi

Zaradi nenaklonjenih vremenskih razmer smo morali predviden načrt ogledov spremeniti. Namesto ogleda Grilove domačije smo se odločili za obisk v Ekomuzeju hmeljarstva in pivovarstva v Žalcu. Ste vedeli, da za pripravo sto litrov piva potrebujejo le dobro pest hmelja? Veste, da je hmelj trajnica, ki na hmeljišču uspeva tudi do 25 let? Dolga rastlina posušenega hmelja z mnogimi hmeljevimi storžki visi na stopnišču muzeja skozi tri nadstropja. Po številnih zanimivostih, ki nam jih je posredoval vodnik, smo si ogledali še črno-beli film o nekdanji pridelavi zelenega zlata, kot pravijo hmelju. Pot nas je vodila med številnimi eksponati. Potem pa smo si nadeli še virtualna očala in se »v živo« skozi VR-doživetje pridružili hmeljarjem ...

Zdaj pa do Pekla. Pekel se namreč imenuje kraška jama, dolga 1159 metrov, ki je ena največjih na Štajerskem in se razprostira v dveh nadstropjih. Stalna temperatura v jami je deset stopinj. Spodnji, vodni del vodi do najvišjega slovenskega podzemnega slapa s kar štirimi metri vodnega padca, ki pa ga tokrat nismo videli, saj je bil ta del jame poplavljen. Zgornji del se imenuje suhi in do njega vodi mnogo stopnic. Med potjo lahko opazujemo, kaj vse je ustvarila narava skozi več kot tri milijone let, ko je voda pronicala skozi zemeljske plasti in nalagala apnenec. Zrasli so kapniki – stalagmiti in stalaktiti – in se ponekod že združili v stebre. S stropa se spuščajo apnenčaste zavesne in mnogi špagetki, na tleh pa so tudi ponvice. Tudi po jami nas je spremljalo pravo bučanje narasle vode potoka Peklenščica. Izhod iz jame je kar 42 m višje od vhoda.

In zakaj ime jame Pekel? Najbolje bo, da se odpravite tja in se zagledate v kamnito steno nad vhodom v jamo. Tam boste zagledali podobo hudička, ki spominja na Miklavževe parklje ...

Pred jamo Pekel

Tu se je zanimiva pot zaključila. Po gozdni poti smo se vrnili do avtobusa. Tudi tokrat je potepanje pripravila Barbara Jerovšek Volek, ki je poskrbela prav za vse. Naše znanje je obogatila s številnimi zanimivostmi in zgodbami, ki so popestrile in napolnile tudi tokratno Popotno malho.

Fotografirala: Barbara Jerovšek Volek

Zapisala: Olga Podpadec